Trollstigen

I flera år har jag velat köra Trollstigen och Atlantvägen i Norge med Indigo. Det har aldrig blivit av för Daga gillar inte att åka öppet i regn. I somras sa emellertid kompisen Sten att han gärna hänger med. Så efter att ha studerat vädret i flera veckor och sett att det skulle bli ett litet uppehåll på regnandet under veckan, bar det iväg den 17:e Juli.
Först upp till Söderhamn för att hämta Sten i hans sommarstuga. Skam till sägandes lämnade jag Vagnhärad med cabben uppe då SMHI hade lovat regn under dagen. Och mycket riktigt, när jag passerade Arlanda kom en riktig störtskur som nästan tvingade mig att stanna. Jag läste senare i tidningen att regnet hade knäckt ett par rutor i glastaket på Gallerian i Stockholm. Under resten av resan slapp jag emellertid mer regn och med skammens rodnad kom jag fram till Söderhamns innerskärgård med cabben uppe. Lågtrycket kom emellertid snabbt ifatt och så snart jag hade parkerat så började det regna och inget retfullt flin kunde upptäckas i Stens ansikte.
Nästa morgon hängde regnmolnen tungt över fjärden. Luften hade säkert 99,5% fuktighet och vi kom överens om att behålla cabben uppe men cabba av så fort det såg ut att lätta lite.
Vi tog vägen över Bollnäs och sen 83:an mot Ljusdal där vi svängde in på 84:an som skulle föra oss ända till riksgränsen. Vägen var fin och tidvis riktigt vacker. Flertalet vackra hälsingegårdar kunde skönjas. Så småningom fick molnen en något ljusare grå nyans och jag föreslog att vi skulle cabba av. Sten var emellertid tveksam och jag bestämde mig för att inte vara alltför hård så här i början av resan. Dessutom var dagsetappen mer än 70 mil så det var ju onödigt att bli blöta alltför tidigt.

När vi närmade oss Sveg blev vägen sämre, klart misshandlad av tunga timmerbilar och tjäle. Farten som tidigare hade varit god sänktes nu mer än väl ner mot det lagliga. Risken för fartkontroller hade Sten som före detta polis ansett vara minimal och vi hade hållit god fart genom Hälsingeskogarna. Framkomna till Sveg var det emellertid hög tid att cabba av och så blev det också. Resan fortsatte i rask fart på bättre vägar mot Funäsdalen och riksgränsen. I Funäsdalen tankade vi fullt med E85 eftersom det i Norge knappast finns några E85-mackar. Det finns 19 stycken och de flesta ligger runt Oslo och i gränstrakterna mot Sverige. Norge är ju ett oljeland och Statoil säger att motorerna går sönder om man kör på E85.

Det hade varit litet trafik trots semestertider, men vädret hade ju också varit uselt under de tidigare veckorna, men i Funäsdalen var det trots allt fullt med folk. Vi drog emellertid vidare mot Fjällnäs och riksgränsen. Det hade blivit tid för lunch och vi bromsade in utanför Fjällnäs Högfjällshotell. Allt såg öde och övergivet ut men vi gick in och ropade hallå. Till slut dök det upp en ung kvinna som intygade att det fanns en kock och att vi antingen kunde få fisk eller soppa. Det såg ut att vara ett ganska dyrt ställe så vi satsade på soppa och lättöl. Soppan var god och det visade sig senare att det nog var den dyraste soppa jag någonsin ätit.
Resan fortsatte och snart blev det tvärbroms vid riksgränsen för fotografering framför skylten. Sen snabbt iväg. Vägen på norska sidan var bra med härliga sköna svängar. Trafiken var gles. Vi hade hört talas om de höga böter man får för fortkörning i Norge och kommit överens om att ta det lugnt. Men vem kan sitta och krypa i 80? Snart var det full rulle i svängarna då plötsligt en gubbe dök upp i buskarna. Han sysslade frenetiskt med att försöka rikta in ett gevär mot oss. Det visade sig snart att det var en lasermätare och gubben hade uniform och han hade drömt om att få sätta dit en svensk i dag. Han hann emellertid inte få upp geväret i tid och vi vinkade glatt när vi passerade honom.

Resan gick vidare in i Norge med första siktet mot Röros. Snart var vi emellertid ifatt en massa norrmän som körde plågsamt lagligt. I Röros forsvann de emellertid och vi fortsatte ner på väg 30 för att senare ansluta på väg 3 och så småningom på väg 29 som anslöt till E6:an vid Hjerkinn.

Vi passerade en del av Dovrefjell. Inget speciellt med Dovrefjell tyckte vi mer än att vägen var extra bra just där och det fanns en toa på en parkeringsplats som vi ville besöka. Nere vid Dombås tog vi väg 136 och gick nordvart igen. Eftersom Norge inte har några etanolmackar stannade vi i Lesja och tankade innan det blev för lite etanol i tanken. Nu hade jag ungefär en 50/50 blandning och jag räknade med att klara mig så att vi skulle kunna tanka ett par dagar senare i Ålesund där den ena av de två etanolmackar som finns norr om Lillehamer är belägen. Vägarna hade ibland varit överraskande guppiga och vi tyckte norrmännen kunde ta lite mer av oljepengarna och lägga dem på vägarna.

Vi hade siktat på att första dagen komma till Åndalsnes som låg strategiskt till. Där var vi nära Trollstigens början och där låg vi bra till om vädret i stället gjorde det lägligare att först köra Atlantvägen innan vi tog Trollstigen. Om vädret var dåligt skulle vi ju inte se något av de vyer som bjuds när vi klättrar upp i berget. Då var det bättre att ta Atlantvägen i regn och rusk och chansa på att vädret skulle bli bättre senare. Jag var emellertid övertygad om att vi skulle få hyfsat väder.
Vi kom fram till Åndalsnes vid 20.30 tiden efter att först ha passerat Trollväggen, där alla hoppar free-jump som det heter. Det hade blivit litet kyligare men vi hade klarat oss undan riktigt regn. Ett par småskurar hade vi haft men håller man bara minst 90 så försvinner regnet akterut.
I Åndalsnes, som ligger vacker vid en fjord frågade vi först på det mest centrala hotellet efter rum. Det var emellertid fullbelagt så vi drog ner till Turistinformationen vid hamnen för att be dem om hjälp. Tjejen där fixade oss ett rum på Åndalsnes Grand Hotel, som låg med vacker utsikt över fjorden. Men Sten såg inte direkt lycklig ut, rummet passade så att säga inte hans ekonomiska sinne. Va fan, sa jag. Jag betalar ju med mitt kreditkort så du behöver inte betala förrän nästa månad. Han såg genast gladare ut så vi drog till hotellet och installerade oss. Vi kom överens om att jag skulle ta allt på mitt kreditkort så Sten skulle slippa se kvittona och sen skulle han i stället få en saftig räkning nästa månad och kunde ägna en koncentrerad stund åt att sörja. Vi var lite sega efter drygt 70 mil så efter att ha varit på en pizzeria och blivit serverad av en ungdom från Uppsala så blev det kojen direkt.

Nästa dag vaknade vi till en helmulen dag. Mörka grå moln nådde nästan ända ner till vattnet i fjorden. De stackars kryssningspassagerarna som satt i lyxkryssaren ute på fjorden hade att se fram emot en blöt dagens utflykt. Det regnade emellertid inte så vi fortsatte med cabben nere. Eftersom vädret verkade bli dåligt i trakten kring Trollstigen valde vi att först köra Atlanthavsveien och tog därför väg 64 som går runt Isfjorden och sen sticker av norrut.
Atlanthavsveien ligger norrut i förhållande till Åndalsnes. Det var helt vindstilla och bergen speglade sig i fjordens vatten samtidigt som de mörka molnen gjorde bilden mörkt hotfull, en typisk turistbild som den brukar ses i böckerna. Så småningom kom vi till Åfarnes där vi tog färjan över till Sölsnes. Norska vägfärjor är privata och de flesta fjordar verkar kosta 100-150 NOK att korsa. Färje/väg-budgeten för resan var 1000 NOK vilket visade sig vara lite i underkant. Mitt ute på fjorden började ett lätt regn falla. Frågan var nu om vi skulle cabba på. Vi beslöt att regnet bara skulle falla helt lokalt och bestämde att fortsätt nercabbat. Således fortsatte vi norröver och körde så småning över Bolsöjbron och ner genom Fannefjordstunneln, en tunnel som i 5 km går på havsbotten. Så småningom kom vi till Molde som är centralort i fylket. Molde kallas rosornas stad och har ett stadsberg från vilket man skall kunna se 220 fjälltoppar. Det var emellertid inte aktuellt den här dagen. Regnet strilade ner och sikten var väl högst några km. Vi körde i alla fall genom staden som är värd för den äldsta återkommande jazzfestivalen i Europa. Svårt att få inspiration den här dagen. Så färden fortsatte norrut från Molde

genom trakter som säkert var vackra om man kunnat sluta tänka på regnet. Jag var emellertid övertygad om att min teori om att vädret vid havsbandet skulle vara bra skulle stämma. Stens bistra ansiktsuttryck och nu allt oftare kommentarer besvarades med att det snart skulle bli perfekt väder. Snart visade sig också en blå strimma himmel ute över havet och regnet slutade tvärt. Efter några minuter körde vi i strålande solsken och allt var plötsligt skönt.
Atlanthavsveien börjar i Bud, en gammal fiskeby som ligger längst ut på en udde på Ersholmen. Trots att det var mitt i semestertider så var där förvånande lite folk. Vi tittade snabbt på byn och besökte byns prisbelönta kiosk och lyckades få köpa lite hett vatten till våra termosar samt ett par goda baguetter. Sen fortsatte vi utmed Atlanthavsveien som följer kusten. Kustlandskapet är flackt ett par km inåt land och påminner litet om Bohuslän. Sen reser sig bergen tvärt och tvingar upp luften som genast bildar moln och oftast fäller ut fukten i form av regn. Här ute där vi körde var det alltså perfekt sommarväder medan det ett par km inåt land var deprimerande grått och regnigt. Vägen tar slut i Ersholmens nordöstra hörn. Norskt ingenjörskunnande har sedan på ett ibland spektakulärt sätt förbundit Ersholmen med nästa större ö som heter Averöya. Det har man gjort genom att förbinda en massa småöar med vägbankar och broar. Jag tror det är 13 öar som är sammanbundna. Det är en verkligt vacker väg och det känns tom spännande att köra den trots att vädret var bra och havet lugnt. Vägen skall förstås helst köras på hösten då friska vindar sätter havet i rörelse och sjön kastar sig över skären.

Averöya korsas sen och i dess nordöstra hörn är ön sammanbunden med ön Nordlandet genom en 5 km lång tunnel på Bremsnesfjordens botten. Tunneln är avgiftsbelagd. Väl genom tunneln kommer man sen till Kristiansund som är en mysig liten stad med en livlig hamn som den här dagen hade besök av två kryssningsfartyg.
Efter att ha tittat lite på stan och intagit en enkel lunch fortsatte vi. Den här gången söderut på väg 70. Vi passerade då Freifjordstunneln, efter att först ha betalat, som på botten av Freifjorden sammanbinder ön Frei med det flikiga fastlandet. Så småningom anslöt vi till E39 och hamnade så småningom återigen i Molde. Vi beslöt att inte köra tillbaka till Åndalsnes samma väg vi kommit på väg norrut utan i stället ö-hoppa och komma iland i kustbandet norr om Ålesund. Vi tog således färjan från Mordal över till Otröya som i sin tur är sammanbunden med öarna Midöya och Dryna med broar. Vid Dryna färjeläge visade det sig att vi fick vänta gott och väl en och en halv timme innan nästa färja. Det började blåsa. Kallt. Och över fastlandet låg kolsvarta moln som lovade ett riktigt busväder. För att inte frysa ihjäl så cabbade vi på och kröp in i den relativa värmen. Så småningom kom dock färjan och efter ett bra tag kunde vi köra iland i Brattvåg. Vi beslöt sen att inte söka nattlogi i Åndalsnes utan sikta på Vestnes som ligger lite närmare utmed kusten. Vi följde sen vägen som följer kusten och fjordarnas sträckning och fick en vacker resa. Vid ett tillfälle kom vi så nära macken utanför Ålesund så vi kvistade ner och fyllde tanken med E85. Vid 20-tiden kom vi fram till Vestnes och hittade Vestnes Fjordhotell som hade ett rum kvar i souterrängdelen av hotellet. Det visade sig att vi nog var de första gästerna i den delen av hotellet för man hade inte fått upp krokar i badrummet och inte packat upp kaffekokare mm. En runda på Vestnes visade sig inte

bli särskilt uppiggande. Inte en människa i sikte men det fanns en restaurang som drevs av ett par jordanier som inte kunde vare sig norska eller engelska men som trots det fick ihop till en måltid åt oss. Det fanns en meny där man kunde peka på bilder och vi pekade och fick troligen det vi pekat på.
Nästa morgon var kylig. Ca 8 grader och kolsvart himmel som såg hotfull ut. Vi behöll cabben på och eftersom vi hade några mil ner till Åndalsnes där Trollstigen börjar hoppades och trodde vi att vädret skulle bli bra. Vilket det blev.

Vi stannade utanför Åndalsnes och medan vi cabbade av försvann molnen och vädret blev perfekt. Soligt och kyligt. Den första biten av Trollstigen börjar lugnt med en vanlig uppförsbacke och mjuka kurvor i kanske en mil. Sen reser sig bergväggen ganska tvärt och vägen blir slingrigare. Ytterligare högre upp är berget tvärt och vägen slingrar sig de sista kilometrana i 11 serpentiner upp mot högplatån. Vägen är ganska smal men det går lätt att mötas. Det finns inga räcken mot stupet men stenar är utlagda och bildar en ”allé” på stupsidan. Väl uppe på högplatån kommer man till en vacker ”toppstation” med flera utsiktsterasser längre ut mot bergssidan.

Verkligen en påkostad parkeringsplats. Norrmännen kan det här med turism! Snön låg fortfarande kvar i stora fläckar. I år öppnades vägen inte förrän den 19:e juni så vintern hade troligen varit väldigt snörik. Resan upp är både spännande och fantastiskt vacker. Vilket också utsikten från toppen är.

Så småningom fortsatte vi. Nästan omärkligt kom vi över högplatån för vägen sluttade ganska svagt och nerfärden på andra sidan blev inte alls lika dramatisk som klättringen uppför. Flera små gårdar låg ganska högt upp på berget och man kan undra hur de bär sig åt på vintern med all snö. Så småningom blev landet bördigare och gårdarna odlade inte bara hö utan där låg också stora jordgubbsodlingar. Det var många stånd utmed vägen och vi stannade naturligtvis och köpte oss en liter gubbar.
Till slut kom vi fram till färjeläget i Linge och tog färjan över Norddalsfjoren, vi var nämligen på väg till Geiranger. Även här är det bergsklättring men när man kommer från norr är den inte dramatisk. Vägen kallas Örnvägen och klättrar ganska högt. Plötsligt går den sen brant neråt i serpentiner och Geirangerfjorden skymtar långt därnere med fyra kryssningsfartyg liggandes på redden alldeles utanför Geiranger. Klättringen nerför är verkligt brant men inte obehaglig att köra. Flera utsiktspunkter har byggts och naturligtvis stannar alla för att fotografera. Det hade inte varit särskilt

mycket trafik under dagen men nu var det plötsligt en massa folk.

Nere i Geiranger trängdes människorna. Alla kryssningspassagerare var iland och blandade sig med folket från hotellen. Riktigt livligt för första gången sen vi kom till Norge. Vi drog ner till hamnen, parkerade och slog oss ner utanför ett kafé där vi beställde våfflor. I skön sol satt vi sen och tittade på alla som nyfiket beundrade Indigon på parkeringen intill kaféet.

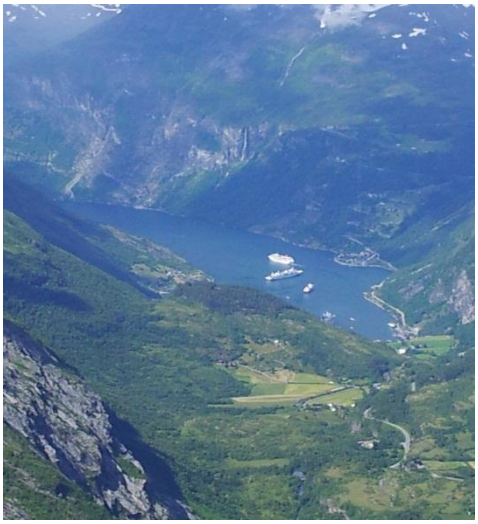

Väg 63 som går till Geiranger fortsätter genom byn söderut.

Vi tog den och bjöds på brant klättring, väl så dramatisk som uppför Trollstigen. Väl uppe på högplatån fortsatte vägen i många km i härliga slingor innan vi kom fram till avtagsvägen upp till Dalsnibba.

Dalsnibba ligger så högt upp du kan köra en bil i Norden. Usiktspunkten ligger på 1500 meters höjd. De sista 5 kilometrarna är privat väg och kostar 100 NOK. Väl uppe finns en fantastisk utsiktsplatå med kafé. Långt därnere skymtar kryssningsfartygen utanför Geiranger. Utsikten är väl värd tid och pengar spenderade för att komma dit.

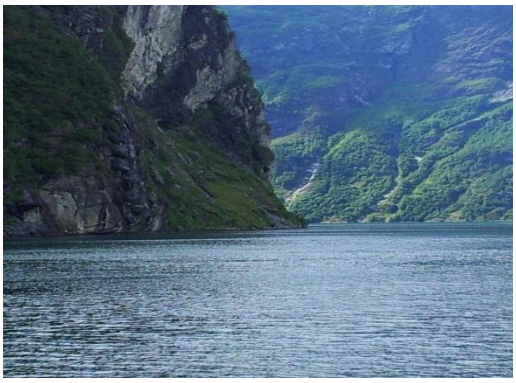

Många betalar tusentals kronor för att från en kryssningsbåt få se Geirangerfjorden som sägs vara en av de allra vackraste fjordarna. Vi planerade att ta färjan från Geiranger i ena änden av fjorden, till Hellesylt i andra änden och på så sätt få se fjorden till budgetpris. Vi klättrade alltså ner från Dalsnibba och ända ner till Geiranger och parkerade oss i kö till färjan. Så småningom var vi ombord och resan kunde börja. Färjan hade fullt med passagerare. Fler hade fått samma idé som vi. Dessutom var det nog flera från kryssningsbåtarna som tog en tur och returresa med färjan. Fjorden

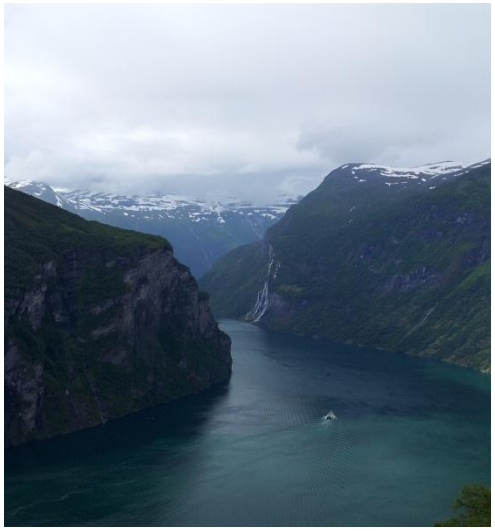

var lika vacker som sitt rykte. Med tvärbranta bergssidor, några gårdar som låg på hyllor uppe på bergssluttningarna, hur kom folket dit? Och ett flertal vackra vattenfall som störtade ner utefter bergssidorna. Färden tar en dryg timme och är en fin upplevelse.
Från Hellesylt for vi norrut mot Stranda och sen vidare mot Fauske för att ta färjan till Magerholm utanför Ålesund. Sen fortsatte vi in till Ålesund som skall vara Norges vackraste stad. Den är säkert vacker på ett flygfoto med sina hopträngda art deco hus men jag tyckte inte att det var speciellt märkvärdigt. Det var sen eftermiddag men stan verkade ganska folktom. Vi parkerade bilen och började leta hotell. Men vi såg inga. Så vi letade i stället efter en turistbyrå. När vi till slut hittade den var den stängd. Hur gör vi nu? Vi kan inte gå gata upp och gata ner i hela stan för att leta hotell! Vi går tillbaka till bilen och kör gata upp och gata ner i stället! Strax innan vi kom fram till bilen såg vi en skylt: lediga rum. Hur kunde vi ha missat den? Vi klev på och en svensk ungdom hälsade oss välkomna och förklarade att ett dubbelrum kostade 400 NOK. Toa och dusch delades med en massa andra rum. Sten sken upp som en sol och sa direkt att det tar vi! Ok, vi släpade in väskorna i vad som verkade vara ett gammalt hyreshus, knappast underhållet de sista 40 åren, och fann ett rum möblerat med möbler från Myrorna och en glödlampa som hängde i en sladd från taket. Ett bord, två sängar och två stolar. Det var allt och det såg som sagt väldigt begagnat ut. Dessutom hade alla delarna olika stil. Men affärsidén var perfekt. Locka med oemotståndligt pris. Då bryr sig ingen om möblerna, knappast ens om toan är ren. Minimal investering – god avkastning. Senare visade det sig att lampan i sladden inte funkade. Inga lakan i sängarna. Som tur var hade vi sovsäckar med oss. I Norge vet man aldrig vad som kan hända hade vi förstått när vi packade.
Efter en god natts sömn, trots allt, skulle vi äta frukost. Det var tidigt och inget var öppet. Det blev en bulle på 7/11.
Nu hade vi sett det vi ville se den här resan. Så nu var det dags att styra mot Vagnhärad. Men det skulle naturligtvis bli en väg vi inte kört. Vi tog färjan från Solavågen som ligger strategiskt nära macken där jag kunde fylla på med E85. Etanolen skulle nu räcka ner till Lillehammer där den närmaste E85 macken ligger. När vi kommit över på andra sidan tog vi vägen som följer kust och fjord och kom så småningom till Volda. Där tog vi färjan över till Folkestad och fortsatte E39 söderöver. Vägen gick mest genom vackert skogslandskap och var i vanlig norsk ordning en smal och vackert slingrande väg. E39 ansluter längre söderut till R15 som är en väg som går nästan rakt österut och ansluter till E6 i Guldbrandsdalen vid Otta. Först följer den Hornindalsvatnet som är en sjö, inte en fjord som jag först trodde. Det är sagolikt vackert. Sen klättrar vägen lite, flera sjöar passeras och går sedan utmed Faleidfjorden, passerar byn Stryn, följer en älv, går utmed Obstrynsvatnet och ger sig sen iväg upp över Strynefjellet.
Efter några serpentiner böjer R15 av norrut medan ”turistvägen” går rakt österut. De båda vägarna möts sedan igen i Grotli. Vi valde att följa R15, efter ytterligare några serpentiner går vägen genom en rad av tunnlar. Jag tror det var 6 st. Norska tunnlar är ofta inte en så trevlig upplevelse. När man kör in från dagsljuset upplever man det som att köra in i en kolsäck. Det blir tvärmörkt. Endast svaga gula lampor lyser upp tunneln, väggarna är svarta och blöta av fukt och ljuset äts upp. Ofta är vägbanan inne i tunneln sämre än vägen utanför. Dock är naturligtvis de nyare tunnlarna bättre belysta och har även ljusare tunnelsidor. Förra sommaren gjorde vi en tur längre söderut i Norge och på den resan passerade vi 80 tunnlar! Några uppemot 2 mil långa. Man förstår att många oljemiljarder har lagts ner på väg- och tunnelbyggen. Samtliga tunnlar, utom de mycket gamla, har normal körbana och möte är inget problem. De gamla, smala tunnlarna är betjänade av trafikljus. Nåväl, efter ca 14km i tunnlar kom vi ut på en mäktig högplatå och kunde stanna och pusta ut.

Vinden var ganska stark och luften kylig så det inbjöd inte till pic-nic i gröngräset. Så vi fortsatte österut över berg och genom dalar, utmed älvar och genom byar och småstäder och ännu mer vackert för att slutligen angöra E6:an. Norge är ofta så vackert att det nästan blir för mycket. Man kan inte sitta och säga Ooooh, efter varje krök.
Naturligtvis stannade vi ett par gånger för fika och lunch och lät norrmännen beundra Indigon. ”Jag förstod att det måste vara svenskar med sån där bil” var det flera norrmän som sa under resan, ”ingen norrman skulle ha råd att köpa en sån där”. Jag undrar om de ville uppmuntra sina fattiga svenska kusiner genom att säga så? Jag menar med all olja och annat. Å andra sidan är ju Indigon som ett vackert konstverk….
Oväntat tidigt passerade vi Lillehammer och tog lite senare av mot Furnes där en av de sällsynta E85 mackarna ligger. Ursprungligen hade vi planerat att övernatta i Lillehammer men nu hade det gått så bra att vi tyckte att vi lika gärna kunde fortsätta mot Sverige. Således tog vi väg 24 söderut för att sen i Skarnes ta 2:an ner mot riksgränsen. Det raskade på och ett par mil före gränsen var vägen riktigt bra så när en Merca brakade om med svart rök bolmande ur avgasröret så hängde vi på. Under några km gick det 170 på norska 80-begränsade vägar innan Mercan gav upp och svängde in mot vägkanten. Det vore ju retligt att torska dit för fortkörning ett par km före gränsen så vi lugnade ner oss och passerade gränsen som vanliga människor som färdas på rikets vägar. I Eda hade vi hoppats att motellet skulle vara öppet men vi var för sena. Klockan var över 22 och receptionen var stängd. Så vad göra?? Fan vi fortsätter till Arvika… sagt och gjort. Vi gasade hårt på breda fina svenska vägar genom sena kvällen. Vad skönt att äntligen få åka på ordentliga vägar!! Snart var vi i Arvika och Stadshotellet tog emot oss med öppna armar. Efter en öl och macka blev det sängen direkt och lättade över att vara tillbaka i civiliserade trakter somnade vi fort.
Nästa dag bjöd på vackert sommarväder och vi körde glada i hågen på svenska fina vägar mot Vagnhärad. Efter en odramatisk resa utan fjordar och höga fjäll anlände Indigon till hemmets trygga garage.
Det hade varit en fin resa. Totalt 278 mil Vagnhärad – Vagnhärad. Vi hade åkt 8 färjor och passerat 10 tunnlar, vilket inte är mycket om man reser runt i Norge. Trots en dålig början var nog cabben inte uppe mer än ca 60 mil. De smala slingriga vägarna i Norge är kul att köra. Dock är det påfrestande om man hamnar bakom en norrman. Dom kör otroligt lagligt och tråkigt. Trakterna vi besökte är osannolikt vackra och jag kan verkligen rekommendera att ni tar Indigon och kör de här vägarna. Men ni skall ta mer tid på er. Norrmännen är mycket för hembyggds-kultur och det finns mycket att stanna och titta på. Färjor finns det överallt och man kan komma ut på öarna och få uppleva verkligt romantiska marina miljöer. Om man vill vara lite sportig finns det ju hur mycket som helst. Cykelturer, forsränning, paddling, mountainbike, vandringar, bergsklättring, free-jump och jag vet inte allt. Det bjuds på mycket aktiviteter för den som vill vara fysikt aktiv. En sån här resa bör man nog ge 10 dagar om man nu kan hitta 10 dagar med vackert väder i Norge. Det är ju aldrig riktigt varmt utmed Atlantkusten och när vädret är ruskigt så känns det verkligen ruskigt.

Erik Murena